

A Marxizmus-Leninizmus Tanszék néhány legfontosabb feladatáról

A Marxizmus-Leninizmus Tanszék multévi eredményes munkája következtében az egyetemünk és főiskolánk minden területén egyre nagyobb tért hódított hallgatóinknál a marxizmus-leninizmus elsajátítása, szűkségességének tudata. Ez eredmény elérésében a tanszéki munkatársak egyre jobb munkája az elsődleges. Döntő része van az eredmények elérésében az Egyetemi Pártbizottságnak és a kari alapszervezetnek. Az eredményeink dicsérik az egyetem és karok vezetőinek — különösen a Rektor elvtársnak — lelkes odaadását és törődését a marxizmus-leninizmus oktatásával. Nem kevésbé jelentős szerepük van az egyes tanszék munkatársainak.

A multévi eredmény: a politikai érdeklődés fokozódása hallgatóinknál általában.

Ez eredmény azonban korántsem elegendő. A mult év nemcsak pozitív tapasztalatokat nyújtott számunkra. Megmutatta hibáinkat is. Hiányosságaink pedig jelzik a legdöntőbb feladatainkat. Melyek ezek?

1. A politikai oktató-nevelő munka minőségi színvonalának további emelése.
2. Politikai oktató-nevelő munkák módszerének gyökeres megújítása.
3. A szaktanszék felé irányuló kapcsolataink további fejlesztése.

Az oktató-nevelő munka minőségének emelése mindenekelőtt saját képzésünk terén kíván előrehaladást. Mindannyiunk számára világos, hogy ahhoz, hogy jobbak legyenek előadásaink, szemináriumaink, az eddigénél többet kell törődnünk saját képzésünkkel. Különösen a marxizmus klasszikusainak alaposabb, elmélyült elsajátítása szükséges. Ez elsődleges feladat minden munkatársunk számára. Ez azonban csak a kezdet. A több tapasztalattal rendelkező munkatársainknak meg kell kezdeni a tudományos jellegű munkát. Legalapvetőbb feladatunknak tekintjük

a tudományos érdeklődés felkeltését nemcsak a fiatal munkatársainkban, de a hallgatóinknál is.

Meg kell értenünk, hogy tudományos munkát nemcsak az úgynevezett »szakanyagok«, hanem a marxizmus-leninizmus terén is lehet végezni.

Tudatában vagyunk, hogy az ilyen irányú érdeklődés felkeltéséhez

mindenekelőtt magasan kvalifikált előadások, szemináriumok kelljenek.

Diákokthozainkról

Két új egyetemi diákokthoz létesült a nyár folyamán. Az egyik a Tolbuczin-sugarú 43. sz. alatt, a volt MTH iparostanuló iskola otthonában. A másik a Bolyai-épület Sztálin-körúti részében az Építőipari Technikum diákokthozának helyén.

A Tolbuczin-sugarú diákokthozban a Tudományegyetem és Orvosegyetem fiú hallgatói, a Bolyai diákokthozban a TTK férfi hallgatói nyertek elhelyezést.

Két új diákokthoz berendezése és elkészítése a hallgatók befogadására nem volt könnyű feladat. Különösen nem volt alig 2 hét leforgása alatt. Az Építőipari Technikum kollégiumát is az egyetem költöztette el, ez be sem fejeződött, már ott voltak a festők és az igen elhanyagolt állapotban lévő épület rendbehozását megkezdték. Az MTH épület berendezését és átalakítását hátráltatta, hogy az iparostanuló otthon berendezését az MTH még augusztus 25-én sem szállította el. Sok helyiség le volt zárva, ami a szobák festését és javítását akadályozta.

A 600 személyre való berendezési tárgyak mozgatását és szállítását minden külső segítség nélkül oldotta meg a diákokthoz. A portások és takarítók 3 hétig szállító munkások voltak, akik lelkes munkával járultak hozzá, hogy szeptember 1-vel készen várja a diákokthozban a hallgatókat. Közben a régi diákokthozok nyári nagytakarítását is el kellett végezni. A József Attila diákokthozon parkettáinak felszólása és friss beerezése már nagyon szükségessé vált.

A diákokthoz dolgozói augusztus 20-ai felajánlásban vállalták a régi diákokthozok kitarítását, melyet kisebb hiányosságoktól eltekintve, el is végeztek.

Másrészt magasszínvonalú előadások és szemináriumokhoz megfelelő mennyiségű idő, amelynek biztosításában nagy segítséget várunk az Egyetemi Pártbizottságtól, különösen a tanszéken lévő politikai munka decentralizálásával.

Nem kisebb jelentőségű feladat az oktató-nevelő munka helyes módszerének továbbfejlesztése. E feladat megoldásának elvi alapja pártunk legújabb határozata, kormányunk programja. Véget kell vetnünk a türelmetlenségnek, az adminisztratív »nevelő munkának«.

Előterbe kerül a meggyőzés, a türelmes felvilágosítás.

Nemcsak az előadásaink alkalmával, hanem különösen szemináriumaink és egyéni érintkezéseink során. Olyan légkört fogunk teremteni, ahol bátran felvethetik jólismert hallgatóink véleményüket »reakciók«, vagy »jobboldali szociáldemokrata« megjelölés nélkül. De ugyanakkor legelszántabb harcot üzenünk az oktatásunk és nevelésünk minden területén az ellenségnek.

E két feladat bármelyikének megoldása szinte lehetetlen lenne az egyes tanszék segítségére nélkül. Ezért tekintjük

legfontosabb feladatunk egyikének a mult évben kialakult tanszéki kapcsolatok továbbfejlesztését.

Kérni fogjuk a szaktanszék vezető elvtársak és munkatársak, párttagok és pártönkívültek segítségét. Hallgassák meg előadásainkat, szemináriumainkat. Bírálják, segítsék munkánkat, hogy fiatal tanszékünk a szaktanszék tapasztalatain és eredményein is gyorsan növekedjék.

A karokkal és szaktanszékkel való szorosabb kapcsolatunkat elősegíti az is, hogy

tanszéki csoportokat hoztunk létre az egyes karokon,

hogy méginkább megismerjük a karok speciális arculatát és szaktanszékeiket.

Új év nehéz munkája előtt állunk. Tisztában vagyunk ezzel. De tisztában vagyunk azzal is, hogy e nehéz munkában segít bennünk a párt, segítenek az állami szervek. Munkánk nehéz, de szép is. Nem tudunk lelkesítőbb feladatot, mint oktatni azt az elméletet, mely egy egész világot alakít át. Nem tudunk szebb feladatot, mint annak az elméletnek alapján nevelni, amely új embert formál, boldogabbat, és jobbat, mint a történelemben bármikor. Ebből a tudatból merítjük mi az erőt.

Kalocsai Dezső
tanszékvezető

Büszkén, boldogan írhatom

Egy év, hogy a szegedi Bölcsészettudományi Kar hallgatója vagyok. Családos emberként, a dolgozó gimnáziumában nyert érdekségi bizonyítvánnyal jöttem az egyetemre. Voltak, akik annak idején vissza akarták tartani ettől a lépéstől azzal, hogy anyagi nehézségekre hivatkoztak, melyek tanulmányaim alatt lépnének majd fel, s e miatt idő előtti abba kellene hagynom tanulmányaimat.

Nem fogadtam meg e tanácsokat. Rendületlenül bíztam pártunkban s népünkben. Tudtam, hogy szerető gondoskodásukat egy pillanatra se fogom nélkülözni, hozzá segítenek engem a jó munkához azzal, hogy a legmesszebbmenőkig figyelemmel kísérik minden nehézségemet és segítő kézzel, munkámat elismerő megbecsüléssel fordulnak felém.

Büszkén, boldogan írhatom, nem csalódtam, hanem várakozáson felüli támogatást kaptam, minden egyes megoldásra váró problémánál. Oldalakat tudnék erről teli írni, de csak egy párat hagy említsek. 420 forint ösztöndíjat kaptam, többször kaptam komoly összegű lanszsersegélyt. A kátszám bőséged eldátást kap. Nagy segítséget nyújtott az Egyetemi Pártbizottság abban, hogy egészséges, szép lakást kapjak. Belegységemre való tekintettel, hogy a nyáron kipihenjem magam 886 forint nyári ösztöndíjat kaptam, s nem utolsó sorban 10 napos beutalást Balatonfonyódra, teljesen ingyenesen.

Sohasem voltam azelőtt a Balaton partján. Első alkalommal, mint ösztöndíjas egyetemi hallgató, mint nyaraló élveztem 120 társammal együtt az üdülés örömeit. A kedvezmények egész sora biztosította; egész napos strandbeleépítést. Hárjókirándulásunkat a Badacsonyba, esti szórakozásunkat, sport- és kultúrálmenyünk. Bőséges napi négyeszi étkezés, elegendő személynél, könyvtárháznál, sportjátékoszerek telték kezemessé, otthonossá életünket. Egyszóval nagyon kellemes volt, soha el nem múló emléket hagyott bennem ez a 10 nap.

Valamennyien, akik ott voltunk — biztosra veszem — nem felejtjük szem elől, hogy nekünk mind-ehébrét tanulni, — a lehető legnagyobb ambícióval — tanulni kell. Rajta tehát mindannyian. Bizonyítsuk be, hogy népiünk hozzánk fűzött reménye megvalósult. Tanuljunk megfeszített erővel s jó munkánknál az elismerés soha nem marad el, mert életünket, minden lépésünket a mi rajongásig szeretett pártunk kíséri figyelemmel.

Kerényi György

ALKOTMÁNYUNK BIZTOSITJA A DOLGOZÓKNAK A PIHÉNÉSHEZ VALÓ JOGÁT!

Nekem is ezen a nyáron fejlethetelen élményben volt részem. Balatonföldváron voltam két hétre beutalva, életemben először voltam nyaralni, először láttam a magyar tengert, a gyönyörű Balatont.

Balaton Aligánál pillantottam meg először a Balatont. A lenyűgöző nap bearayozta a Magyar Tenger ezüstösen csillogó habkölérét.

Gyermekkorai mesék jutottak eszembe és elevenedtek meg előttem, a Balaton láttára.

Micsoda óriási különbség a jelen és mult között. Az üdülő, ahol voltam, azelőtt egy hársutagú arisztokrata családé volt, most kényelmesen 40 ember volt elszállásolva, mindent biztosítottak, ami a kényelmet szolgálja, tiszta ágyak, fürdőszobák, lárszolgó, nagyszerű rádió, kellemes társaság.

Az ott üdülők egy nagy családot képeztünk, együtt szórakoztunk, együtt mentünk kirándulásra. Az ellátás olyan bőséges volt, hogy még a legnagyobb evő is jól lakott, a minősége kifogástalan, változatos étrend volt a jelzője a konyha vezetőjének.

Minden ott üdülőknek az arcán öröm és boldogság volt, csupa megelégedett ember, kacagó, egészséges gyermekek, boldog dolgozó szülők és fiatalok élvezik a tündéri szép Balatont és most már mi vagyunk a gazdák, mi magyar dolgozó nép és miénk az országnak minden öröme.

EGYESSY LAJOSNÉ

Akíróról példát vehetnek az I. évesek

Herbich Ilona

Szakérettségis hallgatóink túlnyomó többsége igen jó munkát végez az egyetemen s rövidesen behozza azokat a hátrányokat, melyek az egyetemi tanulmányok első idejében fennállnak a középiskola elvégzése után egyetemre kerülő hallgatókkal szemben. Érzik, hogy a dolgozó nép felelősségteljes feladatát bízott rájuk, mikor egyetemre küldte őket.

A szakérettségis hallgatók közül is kiemelkedik az a lelkiismeretes és szorgalmas munka, amellyel Herbich Ilona elvtársnő, a Bölcsészettudományi Kar II. éves magyar szakos hallgatója egy esztendő alatt évfolyama legjobb hallgatóinak egyikévé küzdötte fel magát. Herbich elvtársnő a Textilkombinátról került a szakérettségis tanfolyamra s az elmúlt évben iratkozott be az egyetemre. Csendes, udvarias természetével, készséges segíteniakarsával hamarosan megnyerte társai rokonszenvét. Bár az első félévben igen komoly nehézségei voltak, félévi átlageredménye már 4.17 volt. A második félévben rohamosan fejlődött tovább s az év végén 4.71-es átlaggal a legelsőik közé került. Különösen kitűnően vizsgázott marxizmus-leninizmusból, magyar irodalomtörténetből és világirodalomból. Herbich elvtársnőt tavasszal igen nagy kitüntetés érte, pártunk a tagjelöltek sorából a párttagság egyhangú véleménye alapján taggá vette fel.

Jó munkát és sok sikert kívánunk Herbich Ilona elvtársnőnek az 1953-54. tanévben is.

Jó munkát kívánunk nekik

BARTÓK MIHÁLY

a szegedi Vegyipari Technikumban kitűnően érettségizett. A középiskolában gyengébb tanulmányait mindig szívesen segítette és aktív DISZ munkát végzett. Tévékeny munkát végzett a technikum kémiai szakkörében is. TTK vegyész szakra jelentkezett. A felvételi vizsgán kitűnően szerepelt.

BENDA ARANKA

most felvett I. éves orvoshallgató. Munkácsalából származik. Kitűnően érettségizett, a közösségi munkában a legaktívabb volt, mint osztály DISZ titkár, kiváló munkát végzett. Tanulmányait szívesen és nagy türelemmel segítette. Ideológiailag a középiskolai fokon a legfejlettebbek közé tartozott.

SZTÁLINVÁROSBAN DOLGOZTAM

Öröm tölt el, ha arra gondolok, hogy már másodízben vettem részt épülő szocialista városunk, Sztálinváros építésében.

Ötvenes tervünk hatalmas alkotásai közé tartozik Sztálinváros felépítése is. A Magyar Dolgozók Pártja az ötvenes terv beindulásakor azzal a szép és megtisztelő feladattal bízta meg a DISZ-t, hogy a fiatalok ezreit vonja be ebbe a hatalmas építkezésbe. A DISZ, a Kom. szomol példája nyomán a fiatalok ezreit hívta Sztálinvárosba, hogy az előtte álló három nagy periódus nagy feladatait — a vasmű, a kőszolós és a kőhő felépítést — minél sikeresebben oldja meg. Jelenleg a nagyokhó befejezéséért indultak a DISZ-fiatalkok harcba, köztük én is.

Sokan nem is tudják elképzelni, milyen gyönyörű és hatalmas ez a város.

A vasmű beruházására államunk 4 milliárd forintot fordított s hogy milyen hatalmas ez a békemű, egy pár adattal szeretném igazolni. Évente a vasmű 300 millió kilowattóra elektromos energiát használ fel, ezzel a mennyiséggel ki lehetne világítani az ország határait úgy, hogy egymástól fél méterre 100 wattos égők égnének. Vagy a víz fogyasztása percenként 250 m³ és ez a vízmennyiség olyan óriássá teszi a gyárat, hogy percenként egy-egy Sajót, vagy Herádót tudna fölhörpíteni. Persze, ez a víz nem veszt kárba, egyrésze turbinát hajt, a másik része állami gazdaságot öntöz. A Sztálin Vasműben gyártott acélemelvények évi mennyiségéből 350 drb kétezer tonna Duna-tengerjáró hajót vagy pedig 150 ezer vasúti kocsit lehetne gyártani, amelyek Budapest és Bukarest közötti távolságot duplá-

gozók 5 millió köbméter földet mozgatnak meg s ha mindezét kor-délyokba raknánk, végig érne az egyenlítő. Ez a pár adat csak egy azok közül az építkezések közül, tozatják azt a helyet, ahol egy pár évvel ezelőtt szántóföld volt. Nagyon sok változáson ment keresztül ez a város. Tavalyi munkahelyemre rá sem ismerem. Gyönyörű, széles utcákon egyre szapo-rodnak a világos, szép, modern lakóházak. Ebben az újjáéledő városban lüktet az élet és mi, DISZ-fiatalkok, még élénkebbé és színe-sebbé tesszük a város életét. Nem-rég volt az első dekadé kiértékelése és táborunk termelési átlaga 102 százalék volt, a mi brigádunk ehhez 134 százalékos átlagteljesítménnyel járult hozzá. A munka mellett biztosítva volt számunkra a pihenési és szórakozási idő is, mo-zí, színház látogatása mellett a Sztá-linvárosi Pártbizottság lehetővé-tette, hogy a legjobban dolgozó bri-gádokat egymagos kirándulásra vi-gyék a Balatonra, ezenkívül tábo-runk lakói minden este 1 kg gyümölcsöt kaptak teljesen díjtalanul. A dolgozók és mi DISZ-fiatalkok is egyre jobban érezzük pártunk és kormányunk gondoskodását anyagi és kulturális szükségleteink kielé-gítésében.

Szabó Teréz

Népevelő
NÉPEVELŐK ÉS PÁRTIZALMUNK SZÁMÁRA

nélkülözhetetlen az agitációs munkában

Kormányprogramunk a megvalósulás útján

Dolgozó népünk minden rétegében osztatlan örömet keltett a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata több, mint tízezer fogyasztási cikk és szolgáltatás árának leszállításáról. Az árleszállítás révén összesen másfélmilliárd forintot takarít meg évente dolgozó népünk. A forint megeredménye 50 nem volt olyan intézkedés, mely olyan jelentősen emelte volna a reálbéreket, a nép jólétét, mint a mostani árleszállítás.

Az öröm érzésén túl jogos büszkeség is tölt el bennünket, mert az árleszállítás népünk jó munkájának eredménye, munkásosztályunk, dolgozó parasztságunk, értelmiségünk jól megállta helyét az elmúlt évek nagyvámú építőmunkájában s e munka gyümölcsei kezdenek most éri és teremnek a jövőben majd még szebb gyümölcsöket.

Az árleszállítás arról tanúskodik, hogy egyre sikeresebben elégtük ki a dolgozó nép szünetlenül növekvő anyagi és kulturális szükségleteit. Életszínvonalunk emelkedése fényes bizonyítéka rendszerünk fölényének a kapitalista rendszer fölött. Csak egyetlen példa erre: nálunk most szállították le a kenyér és a péksütemény árát. Olaszországban az utolsó évben 8, Nyugat-Németországban 11, Angliában pedig közel 20 százalékkal drágult meg a kenyér és a péksütemény az utolsó esztendőben. A kapitalista rendszer nyomorra, szenvedésre, nélkülözésre kárhoztatja a dolgozókat. A mi társadalmunkban munkánk gyümölcseit mi magunk élvezhetjük.

Az árleszállítás megmutatta annak az igazságát is, hogy a többtermelés a jólét felé vezető egyetlen út. Elsősorban saját jó munkánktól függ az, hogy életszínvonalunk a közeljövőben milyen mértékben emelkedik tovább. Ez után az életszínvonal-emelkedés után az élet még szebb, még könnyebb, még vidámabb lett nálunk, s a többtermelés lendülete is megnőtt.

Dolgozó népünk elhatározta, hogy az árleszállításra válaszol még szilárdabban tömörült pártunk, kormányunk mögé. Munkások és paraszatok, értelmiségiek és a többi dolgozó rétegeink még jobb munkával igyekeznek segíteni kormányunknak, hogy életszínvonalunkat minél nagyobb mértékben és minél gyorsabban emelhesse tovább.

Egyetemünk és főiskolánk dolgozó is kivesszük részüket az általános örömből. A szeptember 7-én tartott röpgyűléseken lelkes felkészüléssel muattak rá arra a

nagy segítségre, amely dolgozóink életében jelentett ez az árleszállítás. Egyetemi dolgozóink válasza sem lehet más, mint az, hogy a magunk területén még jobban

Érvényesül nálunk a szocializmus gazdasági alaptörvénye

Az árleszállítás hírének hallatára legelőször arra gondoltam, hogy nem ez az első olyan esemény, amelyben a párt és a kormány szerető gondoskodása az értelmiség iránt megmutatkozik. Csak a magam életéből is sok példát tudnék felsorolni, de elég legyen talán annyi, hogy a népi demokrácia tette lehetővé számomra azt, hogy ma az egyetemen taníthatok és nyugodtan dolgozhatom szaktudományom területén.

A júniusi párthatározat és a kormányprogram nyilvánosságra hozatala óta biztos voltam benne, hogy ezekre az intézkedésekre rövidesen sor kerül. Maga az a tény, hogy több, mint tízezer árucikk árának leszállítása következett be szeptember 6-án, megmutatja, milyen jelentős ez a javulás mindnyájunk életszínvonalában. Az 1500 millió forint évi megtakarítás megfelelő része az én és családom számára jelent megtakarítást, több élelmiszert, ruhát, több kulturális lehetőséget. Két gyermekem van, s mint szülőnek, külön öröm az,

hogy a jövőben rájuk is nagyobb összeget fordíthatok.

Az árleszállítás jelentőségét azonban ennél még sokkal nagyobbabbnak látom. Tudom a Szovjetunió példájából azt, hogy a szocializmus gazdasági alaptörvényének megfelelően állandóan emelkedik a nép életszínvonal. A mostani árleszállításban annak a döntő bizonyítékát látom, hogy ez az alaptörvény nálunk is érvényesül. Ebből a perspektívából nézve a dolgot, az árleszállítás jelentős lépés a szocialista fejlődésünk útján, olyan lépés, amely előrevetíti a következő hasonló lépések árnyékát. Ebben a megnyugtató tudatban öröm és büszkeség a munka.

A párt- és kormányhatározat az én egyéni életemben is komoly segítséget jelent. Természetes tehát, hogy a magam munkaterületén én is azzal tudok és azzal akarok erre a segítségre válaszolni, hogy még jobb dolgozom, s mennél jobb szakembereket igyekszem nevelni a magyar pedagógiának.

Sipka Sándor adjunktus

Kedves egyetemi hallgatók!

A szegedi egyetemek és főiskola összes dolgozóival együtt dolgozunk öt éves tervünk maradéktalan végrehajtásáért. Mi, egyetemi dolgozók is, úgy mint az üzemek, gyárak, hivatalok dolgozói, mind a legjobb tudásunkat adjuk közös ügyünkért, a békéért.

Kedves hallgatók; akik a dolgozó népből jöttök az egyetemre tudásotokat fejleszteni, tiétek az egyetem tantermei, a laboratóriumok, mikroszkópok, taneszközök, laboratóriumi felszerelések, stb. vigyázzatok rá úgy, mint a szülői háznál a rendre, a tisztaságra. Fegyelmezetten viselkedjétek a tantermekben, a laboratóriumokban és általában az egyetem összes területein.

Minél nagyobb gondot fordítsatok a tanuláson kívül a tisztaságra, becsüljétek meg mindazokat, akik a továbbtanulástokat elősegítik, de ezen keresztül azokat is, akik arra törekednek, hogy tiszta tanteremben, tiszta laboratóriumokban, tiszta bionc- és laboratóriumi felszerelésekkel dolgozhassatok, tanulhassatok. Ne nyúlj addig hozzá, amíg az oktató tansze-

lyezet meg nem magyarázza, hogyan kell vele dolgozni, ne szedd szét a mikroszkópot és tartsd azokat tisztán, mert csak tiszta laboratóriumi felszereléssel tudsz komoly tudományos munkát elérni.

Vannak egyetemi felszerelések és tudományos eszközök, valamint könyvek, amit nem lehet pótolni, ne törd el azokat, ne firkáld be a könyveket. Ugyanez vonatkozik a tantermi asztalokra és székekre, ne dobáld el szemetet a tantermekben, véd a magad és munkatársaid egészségét.

Államunk, a nép állama gondoskodik minden dolgozóról. E gondoskodásról tanúskodnak a szocialista intézmények: üdülők, kórházak, szanatóriumok stb.

Az egyetem ma már a miénk; a dolgozó népé. Ma szocializmust építő népünk szabad és független. A gépek ma már megkönnyítik a dolgozók munkáját. Ti pedig szellemi tudásotokkal segítitek elő a szocializmus ügyének előbbrevitelét, hogy hazánkat pártunk irányításával minél szebbé, boldogabbá tudjuk közös munkánkkal tenni. Sós Sándor József

Kedves elsőéves orvostanhallgatók!

Most egy esztendeje én is ott szorongtam, úgy mint most ti, a kémiai előadóterem padjaiban többi elsőéves kartársaim között. Hogy elszaladt az idő, úgy tűnik most, mintha csak néhány hét telt volna el azóta. Ma sokkal könnyebb az elsőévesek dolga, mint a felszabadulás előtt. Akkor a «golyát» nem fogadta egyeb az egyetem berkeiben, mint bizonytalanság. A mai elsőéveseket a Tanulmányi Osztály első naptól kezdve útbaigazítja. Szállást, lakást szerez, kiosztja az ösztöndíjakat, gondoskodik a diákok étkezéséről.

A dolgok nehezebb része csak ezután következik. Sok elsőéves, amikor először hallgatja Kráml professzor elvtárs előadását az atomok szerkezetéről, nagyot sóhajt és azt hiszi, hogy ezt ő soha nem tudja megtanulni. És az, aki nem dolgozik módszeresen, valóban nem tanulhatja meg a kémiát.

Engedjétek meg, hogy néhány bevált módszert mindjárt itt tanácsoljak nektek: 1. Jegyzeteljétek pontosan az előadást. 2. Tanuljatok óráról-órán folyamatosan, mert ha ezt nem teszitek, vizsgák előtt képtelenek lesztek feldolgozni az ismeretlen anyagot. 3. Könyvből és jegyzetből tanuljatok. 4. Vegyetek részt az intézetek által tartott konzultációkon. A Kémiai Intézet különösen nagy szeretettel és gondallal foglalkozik a hallgatókkal. Ha kell, háromszor is elmondják, hogy pl. mi az elve a Frank-Herz-féle kísérletnek.

Közülünk sokan sírátkoztak, fogađtkoztak, hogy folyamatosan fognak tanulni a II. félévben, amikor

az I. félévi vizsgákon megbuktak. Soknak sikerült is fogadalmát megtartani, de bizony sokan a II. félévben sem tanultak folyamatosan és ezek azután, amikor a többi nyaralt, a nagy melegben izzadva «magolták» a kémiát. Volt, aki még a pótszigorlaton is elbukott.

Szívlejtétek meg ezt és minden nap vegyétek át a leadott anyagot. Sajnos, saját tapasztalatomból tudom, hogy milyen nehéz pótolni a mulasztottakat.

Az anatómia tanulása nem nehéz, ha nagyon jól kihasználjátok a gyakorlatok idejét és nagyon figyeltek az előadásokon. Itt is igen hasznosak a konzultációk és a napról-napra való tanulás. Az idegen neveket bizony többször is át kell venni, mert azok sokszor nehezebben maradnak meg az ember fejében. Mikor azt hiszi, hogy most nagyon tudja, mert nagyon megtanulta, pl. a halántécsontot, 3 nap múlva kiderül, hogy alig-alig emlékszik már rá. Ilyenkor azonban, ha újból nekifog, már hamarabb megjegyzi a sok ismeretlen nevet. Minden anyagot meg lehet tanulni, csak erős akarat és szorgalom kell hozzá.

Több tanácsot most nem szeretnék már adni. Majd magatok is meglátjátok és megtanuljátok, hogy milyen a jól végzett munka öröme. Előre hát kedves elsőévesek! Mutassátok meg, hogy méltóak vagytok dolgozó népünk bizalmára és a Népköztársaság értéket hozott áldozatát jó tanúlással háláljátok meg.

Lakatos László II. éves o. h.

I. éves jogász levele édesanyjához

Kedves Édesanyám! Kimondhatatlan boldognak éreztem magam, amikor augusztus 31-én megérkeztem Szegedre. Tudtam, hogy ezzel a nappal egy új szakasz kezdődik életemben, egy új élet; az Egyetemen.

A vonatról leszállva csak diákokat láttunk mindenütt, szemünkben a bizakodás fényével. A felsőévesekből alakult brigádok várták nagy szeretettel az új elsőéveseket. Bementem a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára, itt már több ismerőssel találkoztam, akiket a felvételi vizsgán ismertem meg. Minden diák-társunk őszintén kedves volt hozzánk. Úgy éreztem, hogy azt a kis családot, amit ott hagytam, ez a nagy család, amelybe most érkeztem, pótolni fogja. Később elmentünk az egyetemi diákszállóba, ahol megkaptam a szobabeosztásomat. A szobában 9-en vagyunk. Arról, hogy milyen az élet itt,

nem tudok elég gyönyörűséggel írni. Nagyon kedves kis közösséget alkotunk mi itt és mindannyiunknak egyetlen feladata a tanulás. A menza is kifogástalan, mindig izletes, finom és nekem bőven elég. Amikor beiratkoztam az Egyetemre és megkaptam a diákigazolványomat, eszembe jutott, hogy nem is olyan régen egy ilyen szegény leány gondolni sem mert arra, hogy tanulhasson. Tudom, hogy milyen rengeteg pénzt áldoz államunk arra, hogy anyagi gondoktól mentesen tanuljunk.

Ránk, a dolgozó nép gyermekeire a feladat vár, hogy beváltsuk a hozzánk fűzött reményeket.

En is igyekezni fogok és minden erőmmel azon leszek, hogy minél jobban tanuljak és ezzel örömet szerezzek Édesanyámnak és épülő szocialista hazámnak pedig jó szakembere legyek.

Venczel Margit I. éves joghallgató

EGY CSOKOR A VIT-RŐL...

MÁSFÉL NAPOS ÚT UTÁN — augusztus első napjaiban — a gyönyörű Erdély felejthetetlen tájain, a Kárpátokon és a román olajmezőkön keresztül megérkeztünk a világ ifjúságának találkozóhelyére: Bukarestbe.

Bukarest a tőkés-bojár magántulajdon és a szabad telekspekuláció nyomait még erősen magán viseli. Sok nyolc-tízemeletes épület látható, de nem egyszer földszintes, vagy egyszemeletes villa van tömszedságában. Ez az aránytalanság meg fog szünni a város újjáépítését előirányzó 20 éves terv megvalósítása során. A város összképe azonban így sem rossz, mert a házak fehérek, vagy világossárgák és így a szűk utcák is barátságosak, vidámak. Sok a park, sok a virág, a szobor, különösen szépek a város minden táján az ég felé törő szökőkutak. A város dekorációja izléses, művészi és gazdag. Sok a kivilágható transzparens és a nagyméretű művészi plakát, a legjobb román grafikusok munkái, sportjelenetek, emblémák, szimbolikus kompozíciók. Megérkezésünk után ezekre figyeltünk fel először, mialatt autóbuszaink szállásainkra száguldottak velünk.

A ROMÁN IFJÚSÁG, a román nép meleg baráti szeretettel fogadta a magyar küldöttséget. Ezt már utazásunk alatt, de különösképpen a megérkezésünk pillanatától kezdve egyre jobban éreztük. De ugyanilyen barátsággal és gondoskodó vendégszeretettel fogadta a több mint 100 ország ifjú küldötteit is. Ennek legszebb megnyilvánulását a VIT megnyitóján láthatuk, de minden külföldi vendég érezhette bukaresti tartózkodása alatt. Augusztus 2-án, délután 4 órára már zsúfolásig megtelt a hatalmas «Augusztus 23» stadion. Őszinte elismeréssel beszélgettünk a román ifjúság e hatalmas alkottásáról, ismerve azt, hogy ezt a hatalmas stadiont két és fél hónap

alatt építették fel. 4 órákor kezdődött a világ ifjúságának felvonulása, hogy ünneplésen megnyissuk negyedik találkozóinkat a békéért és barátságért. A megnyitóbeszéd után sok tízezer kéz kapcsolódtott egybe, a világ sok-sok nyelvén szállt magasba indulónk: «Egy a jelszónk, a béke...» Már ezen az első találkozáson látható volt az, hogy a világ ifjúsága percek alatt örök barátságba tud egygyűforni a békéért. Minden szem csillogásából az volt olvasható, hogy békében, boldogságban akarunk élni, hogy nem akarunk egy újabb háború áldozataivá válni. Ezt éreztem, amikor megszorítottam egy erős néger fiúnak a két kezét.

A VILÁG IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ megnyitója baráti légkörnek jegyében zajlott le a találkozó minden rendezvénye, az országok ifjúságának találkozója és minden eseménye.

Az egyes országok küldöttségei között megrendezett találkozások felejthetetlen élményeket jelentettek minden résztvevő számára. Különösen érdekes volt a koreai és az amerikai ifjak találkozója. Augusztus 8-án a fővárosi »Tudósok Házának« kertjében és pompás termeiben vagy húsz amerikai fiú és leány jár-kelel. A lányok még el-elrendezgetik a lépcsőn lefutó biborvörös szőnyeg ráncait, megigazítják a terítőket, a fiúk virágcsokrokat hoznak. Három néger és tizenegynéhány fiatálember, hazájuktól sokezer kilométerre, a román főváros tudósainak házában vendéget vár: a koreaiakat.

AZ AMERIKAI CSOPORTVEZETŐ sötét szemé türelmetlenül fűrkészi a Dorobanti-utat, hogy jön-e már a koreaiak kocsjaja. Oh, vajon lesznek-e szavai, hogy elmond-

jon nekik mindent, hogy szeretettel, meleg, harcos, baráti szívével egész hazáját, az egész amerikai népet képviselje? Hogy mondja el? Mit tegyen, hogy ezek az ifjú hősök, akiknek országára az ő amerikai hazájának jelenlegi urai anynyi szenvedést zúdítottak, inost megismerjék az amerikai nép becsületét, szabadság- és békeszeretét.

AMIKOR MEGJÖNNEK A KOREAIK, igen komolyan és nagyon erősen megöleli, megcsókolja Kim Gi Szut, a koreai csoport vezetőjét és Cshe I Ljont, a hőst. A két koreai fiatal ugyanolyan meleg szeretettel csókol vissza az amerikai munkásfiú arcára. Annak sötét szemé olyan fényes lesz ettől a csóktól, hogy az már nem is egészen egyszerű, mintha nemcsak a belső tűz, de egy visszafojtott könnyesepp is fényesítené. A köszönet könnye a csókért, amelyet az egész amerikai dolgozó nép nevében adott és kapott.

A koreai fiatalok, a sokszorosan kitüntetett hősök s a művészgyűttes tagjai kézzől-kézre járnak. Az arccokat, amelyeket néhány hónappal ezelőtt a háború lángszóráinak tüze perzselte, most Bukarestben a békeszerető amerikai fiatalok csókja simogattja. Fiúk fiúkkal, lányok lányokkal ölelkeznek össze. A karjuk virággal tele, a magas gladiolusokrok árnyékában tekintenek először egymásra a koreaiak mandulavágású s az amerikaiak kerekre nyitott szeméj.

Aztán csoportokba verődve kezdtek alaposabban ismerkedni és beszélgetni egymással az amerikai és koreai fiatalok.

Kéz a kézben daltak koreaiak és amerikaiak, minden kézzsoritással azt akarva kifejezni, hogy egész népükért, egész hazájukért

teszik ezt, hogy ezt a testvéri kézszorítást soha, sohatöbbé ne válthassa fel az egymásnak szegezett puská.

A VIT-en ilyen és ehhez hasonló találkozásokon sok-sok ország ifjúsága kötött egymással örök, megbonthatatlan barátságot.

Örökké felejthetetlen élményeket jelentett mindannyiunk számára augusztus 11-én, a gyönyörű Sztálin parkban megrendezett Karnevál, a világ ifjúságának álarcosbálja.

Fél kilenc felé járt az idő, amikor beléptünk a Sztálin-park kapuján. A sétányokat szegélyező száz és száz, lila, zöld, piros lámpa mint megannyi kacagó szempár csillogott felénk. A sétányok mentén pirosfedelű, színes házikók sorakoznak, távolabb egy cigarettásdoboz alakú trafik. Az egyik bódé olyan, mint valami hatalmas kalap, amely alól vidám elárúsítók kinlalgatják az álcákat. A park belsejében a színpad díszlete nagy puffokarcú, bohócruhás alakot ábrázol. Mintha gyermekkorai meséink világa elevenednék itt meg. Már már keressük a mézeskalácsból készült házikót, a kolbászból font legrítést, az aranyalmákat, a gyémánthegetyét és valahol még azon is túl a tündérkastélyt...

EGYSSZERRE CSAK KEZDŐDIK A TÚZIJÁTÉK. Hatalmas, színes csillagzórók repülnek a levegőbe, ezer és ezer piros, zöld, sárga fény gyul ki. A park különböző részeiből idehallatszó zene hangjai összemosódnak, a hegedű vijjogása a dobpergással, a kürt hangja a tamburával. A színesen örvénylő hangok boldog derével töltik el a lelkeket és mosolyt varázsolnak az arcokra.

A park közepén a tó most valóságos óperenciás tengernek tűnik. S ha valaki a mesehősöket keresné,

hát itt vannak. Itt vannak a sétányokon, a bódék előtt. Örülnek egymásnak, a szemük csillogásának, a hangjuk rezgésének.

Annyi bizonyos, hogy a mesékben még a lakodalmakban sincs ennyi fiatalos életöröm, ennyi kacagás, mint itt. Az egyik sétányon most hosszú-hosszú lánc kígyózik végig. Német, francia, angol, néger, román ifjak táncolnak, bizonyára valamilyen hirtelenében komponált dallamra.

Zeng a dal s a levegőben sziporkáznak a rakéták. Az egyik takaros kis pad előtt egy fiú és egy leány beszélget tört franciasággal. A fiú helyet mutat a lánynak és egyszerű ül le vele.

Nem a padra, hanem a földre, mert a padnak gumilábai vannak s ahogy ráérezkednek, azonnal összerezog alattuk. Előbb meglepetten egymásra néznek, azután mindketten hahótáznak.

«PACE SI PRIETENNIE» — béke és barátság — ennek a két szónak jegyében szórakozott vidáman a világ ifjúsága. E két szó adott különös varázst e gyönyörű augusztusi estének.

Ezek azok a szavak, amelyeket minden külföldi megtanult Bukarestben. A közös programok, kirándulások, találkozások sok-sok szálával járult hozzá a VIT e nagy-szerű jelszó megvalósításához. Harmincezer külföldi — akik valamennyien ezeket és ezeket képviselték — tanulta meg két hét alatt egymást szeretni és megbecsülni. Feladatunk az, hogy az egész magyar ifjúság közkincsévé tegyük, amit Bukarestben átéltünk. Ha ez minél jobban megvalósul, annál biztosabb, hogy azok, akik kart-karbaöltve együtt énekeltek, akik körbefogódva együtt táncolták a perinacát, soha, de soha egymás ellen, egymás szabadsága ellen, fegyvert kézbe nem fognak.

Sipka Ferenc

DISZ-csoportszervezők feladatai

Alig múlt egy hete, hogy megkezdődött az 1953/54-es tanév s egyetemi hallgatóink újult erővel foglalkoznak a tanulással, azon fáradozva, hogy az eddigieknél is jobb eredményeket érjenek el. Az egyetemeken folyó tanulmányi és politikai munka tapasztalatai azt bizonyítják, hogy a DISZ annál eredményesebben tudta elősegíteni az egyetemi oktatást, mennél jobban dolgozó elvtársak álltak a DISZ-csoportok élén. A DISZ-csoportok ugyanis azok a sejtek, amelyekre támaszkodnak, illetve fölépül az egész DISZ-munka.

A DISZ-csoportvezetőkön keresztül jutnak el a párt- és kormányhatározatok a hallgatókhoz.

Ez az a legkisebb kollektíva, melyben az emberek állandóan együtt vannak, ismerik egymást, hatnak egymásra. Ha a kollektíva munkája jó, akkor jók a tanulmányi eredmények s a kollektíva tagjai valóban a szocializmus építésének igazi parancsnokaivá fejlődnek. Eppen ezért DISZ-szervezeteinknek nagy gondot kell fordítani a DISZ-csoportok munkájának irányítására, segítségére, ellenőrzésére, mindenekelőtt a csoportvezetők kiválasztására, feladatkörük pontos meghatározására. E cikk keretében természetesen nem tudjuk részletesen kifejteni a csoportszervezői munka minden területét, csak a főbb irányelveket szögezhettük le. Mindenekelőtt nézzük meg, ki legyen DISZ-csoportszervező egy csoportban. Természetesen

a csoport tanulmányilag legjobb, politikailag legintelligensabb tagja, olyan, akire hallgatnak évfolyamtársai és minden vonatkozásban példaképnek tekintik.

Térjünk rá ezek után a csoportszervezői munka felelősségének és feladatainak ismertetésére. A csoportszervező legfőbb feladata politikai nevelőmunkával biztosítani, illetve elősegíteni csoportja tagjainak szakmai munkáját és politikai fejlődését.

Olyan légkört kell kialakítani, melyben elevenen él a bírálat szelleme, mely tanulásra ösztönzi a csoport minden tagját, mely elítéli a lógást, a fegyelmezetlenséget.

A csoportszervezőnek türelmes és kitartó nevelőmunkával állandóan fáradozni kell azon, hogy csoportja tagjaival megértesse pártunk politikáját, különösen az új kormányprogram jelentőségét.

E felelőségteljes feladat megol-

dásához a legjobban bevált gyakorlati módszerek a következők: Mindenekelőtt

sokat kell egyénileg foglalkoznia csoportja tagjaival. Helyes, tervszerű időbeosztással úgy kell megoldani, hogy havonta egy vagy két alkalommal mindenki-re sor kerüljön.

Az ilyen beszélgetések alkalmával természetesen foglalkoznia kell az illető elvtárs családi, egyéni problémáival, szociális helyzetével, milyen nehézségei vannak a tanulásban, milyen gátló tényezők akadályozzák politikai fejlődését, stb. Arra kell ügyelni, hogy ne váljanak az ilyen beszélgetések üres, lélektelen szemponttatásává, hanem meleg emberi kapcsolatot alapuló elvtársias légkörben folynak. Másik gyakorlati eszköz a csoport munkájának irányítására a havi csoportgyűlések megtartása. Az ilyen gyűlésekre a csoportvezetőnek színvonalas beszámolóval kell készülnie.

Értékelje a kollektíva egész-havi munkáját, egyénekre is térjen ki, dicsérje meg a jól dolgozókat, keményen bírálja meg a hanyagokat, de soha ne dorongoljon.

A csoportgyűlést mindig politikailag készítse elő, pár nappal előbb ismertesse már beszámolója tárgyát, s tegye érdekeltté a tagságot, hogy mindenki készüljön a gyűlésre, mert csak így lesz aktív, és következményeiben így lesz eredményes. Nagyon fontos feladata a csoportszervezőnek, hogy figyelemmel kísérje a csoportban gyengébben tanuló elvtársak munkáját, s az intézetekkel, állami csoportfelelőssel való megbeszélés alapján állítson melléjük szakmailag erős tanulópartokat. Munkáját csak akkor tudja eredményesen végezni, ha

állandóan együttműködik az állami csoportfelelőssel és az intézeti előadó elvtársakkal.

Számos elvi és gyakorlati kérdést lehetne még a csoportszervezői munkával kapcsolatban felvetni, melyek mind azt bizonyítják, hogy ez a munka igen nagy felelősséggel jár, s csak akkor lehet eredményes, ha a csoportszervező elvtársak a legnagyobb odaadással végzik. A fentieket figyelembevéve, csoportszervező elvtársaink segítségét elő munkájukkal a párt- és kormányhatározatok maradéktalan végrehajtását, segítségük elő a szakmailag kiváló, politikailag öntudatos szocialista értelmiség nevelését.

Suki Béla
DISZ. Biz. szervező titkára

I. éves főiskolás levele bátyjához

Kedves Bátyám!
Tudatom veled, hogy a Szegedi Pedagógiai Főiskola hallgatója vagyok. A szakértetségű jeles eredménnyel végeztem, ami nem volt könnyű dolog. A nehézségek nem vették el a kedvemet a továbbtanulástól, sőt fokozták tudásszomjamat. Gyermekkori álmaim teljesültek; olyan pályára léphettem, amelyhez igazi kedvet és rátermettséget érzek.

Fejem fölött elröpül lassan a 28-ik év is, de a szívem ifjú, mert ifjú ez az ország, a mi hazánk, amióta a népe a hatalom.

Szeged ma nagy egyetemi város. Egyszerű emberek fiait igyekeznek elsajátítani a modern tudományt az egyetemeken, főiskolákon. Reggel, ha végig megy a széles utcákon azt hiszed, hogy csak fiatalok laknak itt. Csillogó szemű, szőke, barna lányok és fiúk sietnek elméleti harcba, hogy meghódítsák a tudomány várát.

Ebben a szép városban fogok megküzdeni én is a tanári diplomáért pártunk, államunk támogatásával. Diákszálló, ösztöndíj, tanzszereség, mind a gondtalan tanulás érdekében van.

A napokban a Tisza partján sétálgattam és eszembe jutott a múlt, az 1940-es év, amikor először jártam Szegeden, hogy olyan munkaadót keressék, aki emberi tulajdonságokkal is bír. A Tisza akkor is itt kanyargott és a város akkor is szép volt, csak nem nekünk. Az egyetemre, főiskolára csak az "előkelők" járhattak. Lépten-nyomon a Horthy-rendszer rendőrségébe ütközött az ember és az egyszerű embert könnyen csavargónak nyilvánították.

Ma meggyőződéssel mondhatjuk, hogy nekünk szép ez a város, amelyben boldogan tanulhatunk.

Fodor Mihály
I. éves főiskolai hallgató

SPORT

SPORTSZERVEINK ÉS AZ ÚJ TANÉV

Két Testnevelési Tanszékünk az előkészítő munkálatokat az új tanévre idejében megkezdte, de az előkészületek főleg személyi vonatkozásban nem sikerültek. A Pedagógiai Főiskolán megvan az állás, de nincs személy, az egyetemen megvan a személy, de nincs jóváhagyott állás. Az egyetem tanszéke nehezebb helyzetben van a szeptemberi áthelyezések folytán. Sportlétesítményeink nem sikerült megszerezni a szükséges sárga, téli tornaterem problémája mindkét résznek megvan itt a Főiskola van nehezebb helyzetben. A testnevelési órákat még el tudják látni, de kétséges, hogy a megnövekedett sportoló létszámnak tudnak-e elegendő helyet biztosítani?

A sportolók létszámában mindkét sportkörünk erőteljesen növekedni fog. Ez igen hamar minőségi változáshoz is kell, hogy vezessen. A szakosztályok tisztá és sok újonnan vett felszereléssel megerősödvé várjuk az egyéni sportolókat. Egy-két szakosztály kivételével elegendőnek látszik a meglévő felszerelés. Új szakosztályok felállítására azonban nem gondolhatunk. Igény pedig volna. Pl. súlyemelés, kerékpár, céllövés, stb. 12 szakosztályt működtetünk, ebből 6 szakosztály, férfi és

női, párhuzamosan működik az egyetem és a főiskolán.
Technikailag tehát előkészültünk az új tanévre. Nem mondható azonban a felkészülés jónak a vezetői vonalon. Vonnakozik ez különösen a Tudományegyetem sportkörére. A Haladás Központ részéről sem helyesebb, hogy az év-kezdésre teljes bizonytalanságban hagyja a sportkört a feljebb vezető személyével kapcsolatban. A dolgozók bevonása csak részben történt meg, ez azonban inkább lejtős munkavállalás volt. A DISZ eddig megmozdíthatatlan volt. Hiába vannak tervok, ha hiányzik a végrehajtás, szétszóródnak a sportolók, ha nem jó a vezetés. Az egyetem sportkörének és a Haladás Központnak legsürgősebb feladata a vezetői megszilárdítása és ezen keresztül a sportunka politikai alátámasztása.
A Pedagógiai Főiskolán az igért nyilvántartó hiánya az adminisztrációban és a jelenlétekben okozhat zavarokat, ott a vezetést inkább. Mindkét sportkörünknek vannak tehát hibák és ezeket nemcsak áthidalni kell, hanem gyökeresen megjavítani, hogy az egyéni sport az őt megillető helyre kerüljön és ne, velőhatása minél szélesebb körben érvényesüljön.

Tudományos Kör az Élettani Intézetben

Az orvosegyetemi intézetek oktatási munkáját két feladat alkotja. Az egyik az általános orvosképzés; az orvostanhallgatókkal való foglalkozás. A másik a speciális szakember utánpótlás biztosítása: az elméleti tárgyat különösen érdeklődő felsőbbéves orvostanhallgatókkal való különleges foglalkozás.

Az utóbbi probléma fontosságának felismerése hozta létre kb. másfél évvel ezelőtt a Tudományos Körök szervezését. A Tudományos Körök feladata a tárgy iránt különösen érdeklődő felsőbbéves hallgatóknak a tudományos munkába és ezenfelül a tudományos gondolkodásmódba való bevezetése. A Tudományos Körben résztvevő hallgatóval tehát meg kell ismertetni különböző tudományos methodikákat, be kell vezetni őt a tudományos irodalom rendszeres olvasásába, és ilymódon kialakítani benne a természettudományos gondolkodásmódot.

Az Orvostudományi Egyetem Élettani Intézetében 1952. áprilisában alakítottuk meg a Tudományos Kör. A Tudományos Kör első résztvevői az akkori II. éves hallgatókból kerültek ki. Tekintettel arra, hogy áprilistól júniusig csak igen kevés idő állott rendelkezésre, továbbá, hogy a hallgatók szigorlatra készültek II. évesek voltak, tudományos körünk működésének első három hónapja aránylag kevés eredményt hozott. A komoly munka csak 1952. októbertől kezdődött meg. Nyolc, akkor III. éves hallgatóval pontosan előre megállapított terv szerint kezdtük meg a munkát.

Tervünk nagy vonalakban a következő volt. Egyfelől megfelelő methodikai ismereteket átadni, hogy ezek birtokában később a hallgatók

önálló problémáik

kidolgozását sikerrel végezhesék el, másfelől a tudományos irodalomba bevezetni a résztvevőket. A tudományos gondolkodás kialakítását, a két előbbi szintéziseként, az intézet idősebb kutatói egyéni foglalkozás révén igyekeztek kialakítani.

A methodikai részben különös figyelmet fordítottunk arra, hogy a hallgatók mind kémiai, mind szorosabban vett élettani módszereket elsajátíthassanak. Az első típusú munkából elvégeztük az üvegedények és pipetták kalibrálását, a foszfor és glukose meghatározások technikáját. Megtanulták ezenfelül hallgatóink a koloriméterek használatát is. A második típusú munkát — amely a terv nagyobb részét tette ki — három részre osztottuk. Az első részben a békán végzett különböző beavatkozásokat vettük át; a második részben a patkánymütetek közül végeztük el a pajzsmirigy, mellékvese és lépkiirtást, továbbá gyakoroltuk az izolált patkánybél technikáját is. A harmadik részben a hallgatók már kutyákon dolgoztak. Arteriák és vénák felkeresésére, és ezek megkanyarítása után a hallgatók légzés-érnyomás kísérleteket végeztek. A nagyobb mütetek közül az evisceráció mütétét végezték el.

Az év utolsó három hetében a kísérletek kiértékelésének módszereit vettük át.

A tudományos irodalomra való foglalkozás

legcélravezetőbb módszerének az látszott, hogy minden félévben egy nagyobb témakört apró részre bontva, mindegyik hallgató egy-egy rész irodalmát állítja össze a tudományos vezető útmutatása alapján, majd midőn ezzel minden résztvevő elkészült, egy együttes ülésen egy idősebb intézeti tag vezetésével konferenciaszerűen beszéljük meg a szóbanforgó témakör problémáit. Ezen a módon félévenként egy-egy, összesen tehát két témakört dolgoztunk fel: az I. félévben a szénhidrát-anyagcsere élettanát, a II. félévben a vérkeringés szabályozásának élettanát. Az a tény, hogy mindkét konferencián élénk, és színvonalas vita alakult ki, azt bizonyítja, hogy vá-

lasztott módszerünk helyes volt. Az I. félévben az Egészségügyi Minisztérium éppen Szegeden tartózkodó illetékes előadója is résztvett konferenciánkon. A konferencia után igen értékes tapasztalatcserét bonyolíthattunk le vele.

Ami a Tudományos Kör, az intézet belüli megszervezését oktatási vonalon illeti, úgy jártunk el, hogy a Tudományos Kör vezetésében többen vettek részt. A Kör vezetője dr. Lichtneckert István volt, a munkában azonban rajta kívül résztvettek még dr. ifj. Hetényi Géza és dr. Winter Miklós is. A három oktató a tervezett anyagot egymásközt felosztotta, és mindegyik a reá eső részt adta elő mind elméleti, mind gyakorlati síkon.

A Tudományos Körök év végén tartott együttes ülésén Virágh István III. éves orvostanhallgató a vérkeringést szabályozó feltételes

reflexek kiépíthetőségéről tartott előadást.

Jövő terveink:

Rövidesen megindul ismét Tudományos Körünk az új III. éves hallgatókkal. A múlt év tapasztalatait gyümölcsözötten idén ismét tervszerűen kívánunk foglalkozni szakember-utánpótlásunkkal. Az elmúlt esztendő tapasztalatai megmutatták, mi volt helyes, és mit kell változtatni.

Tavaly résztvett hallgatóink közül négyen az idén demonstrátori kinevezést nyertek intézetünkhez. Velük tovább kívánunk foglalkozni, elsősorban tudományos önállóságra akarjuk őket nevelni, azáltal, hogy kisebb, önálló témák kidolgozását bízzuk rájuk. Mint azt Pavlov is mondotta: «Tanuljátok meg a tudományban végzendő aprómunkát», csak ez az út vezet a komoly tudományos eredmények felé.

Ifj. Hetényi Géza dr.
egyetemi adjunktus

Görbe tükör az Auditórium Maximumban

Zsúfolt padosorok között érdeklődéssel figyelik egyetemi oktatóink az ideológiai előadást. A döntő többség világszemléletben, milyen jelentősége van annak, hogy államunk intézményesen biztosítja az ideológiai továbbképzést. Sokan szorgalmasan jegyznek. Legjobb káderrel bocsátja a párt az oktatás rendelkezésére, hogy ezáltal is minél alaposabb felkészülést tegyen lehetővé.

Az alábbiakban bemutatott leközölt mozzanatok az oktatásban résztvevőknek csak elenyésző részénél forrást ad. Ennek ellenére úgy gondoljuk, hasznos és eredményesnek jó kihatású lesz ez a kis görbe tükör.

Előfordul, hogy az idő „maximális” kihasználására töreksenek egyesek Borongós, könyökrehajló fejek álombaringató nyugalmát nem zavarja az előadó hangja. Van, aki szundulás helyett nagy érdeklődéssel szakkönyveibe mélyed. Mások tekintete különböző jegyzetek során porokszál. Az előadás közepén feltáruzt ajtóban elővillanó hallgató elégedett tekintetéből „halasztatlan dolgom volt” jellegűre jóleső érzés suhan át. Öntudatosan tornázza fel magát a pados között, mintha gratulálna magának: „lálad, milyen nélkülözhetetlen ember vagy”.

Néha ez már lényeg felháborító — riad fel álomból egy édesen szendergő a hátmegemelt forpontra jutott könyv-pletyka feletti vita miatt. Egy szemfényvesztő sebességgel költögető elvtársnőt azonban nem zavar semmi. Gyakorlati csuklómozdulatai elragadó könnyedséggel hurkolják egymásután a szemeket. Egy szorgalmasan „jegyzetelő” elvtársról csak a végén derül ki, hogy levelet írt, mert egy óra múlva már az utolsó búcsúszavakat is lekiribálja s acóta csak a köröm aprólékos gondtal kidolgozott módszer alapján történő részletét végzi.

Egy számára fésült fiatal most már újabb mozilátogatási tervet „ütemez” be. A most érkezett fiatal dúo megjelenése azt igazolja, hogy valóban gyors elfoglaltságuk volt. Az előadás második felében a szunnadozóik száma normánfelüli

mértékre emelkedik, de még mindig van, aki győzi szellemességével szórakoztatni szomszédját. Fényesre csiszolt szemű megkülönböztető szempár meglehetősen élánszéggel villog fel s alá a teremben, mert tulajdonosa meg van győződve arról, hogy még mindig nem látta elég sokan, s bólogatással köszönti az ismerősöket. Kujaló tekintete iankadallan kitartással fürkészi kifelé a felismerősöket is.

— Még horkolni talán, olyan mélyen alszik, ne keltsem fel! — aggodalmaskodik egy jószívű hallgató.

— Nem kell félni attól, hagyja csak nyugodtan, én ismerem — hessegeti el a másik szomszéd a barátja feletti összegomolygó gondfelhőket.

Bevágott ajtó hatására halk felhorkanás oson végig az álmodozók között. Egy elvtárs épp az óráját „javított” a, szétszede, most már az összeállításnál tart, de dühödött homlokáncái nem sok eredménnyel kezegetnek. Végül is egy stanciba rejti az a! a szándékkal, hogy majd otthon folytathatja fogja (úgy sincs már sok idő hátra az előadásból). Örömeink azonban még korai. Ez után sem szánja fejedt figyelmére, hanem most a Szegedi Egyetem hasábjába mélyedve igyekszik hasznosítani „kártyvesztés” idejét.

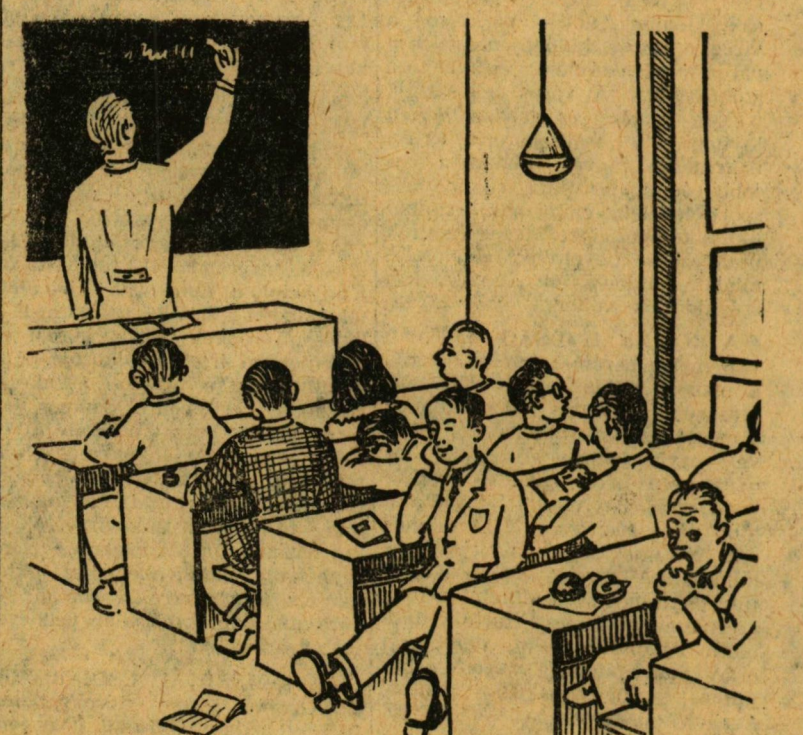
Az előadó a beszéd végénél tart, de egy kíváncsi fej még megjelenik az ajtóban. Ugy látszik észrevette, hogy elkésett. Ijedten hőköl vissza. Két fiatal fülbegyónászerű sutogását még akkor sem érzik, mikor az előadó már befejezte a referátumát.

Az előadás még nem ért véget, de van, aki már oly alaposan felkészült a távozásra, mintha legalább a jégkorszak kímájához viszonyulva az Eszaki-sark meghódításának vágná neki Dicsőret ületi öket azért, hogy csak néhány mindenre elszántabb hagyta el közülük a helyiséget.

E néhány mozzanatot a tavalyi ideológiai előadások alkalmával gyűjtöttük. Nem árt emlékeztetnünk idén, ha a jövő tanévben ki akarjuk javítani elkövetett mulasztásainkat.

Sz. P.

Csongrádmegyei Nyomdaiipari V. Szeged, 4040
Felölő vezető: Vincze György

Akik az órakor nem figyelnek, a félévi vizsgán szegények valának!